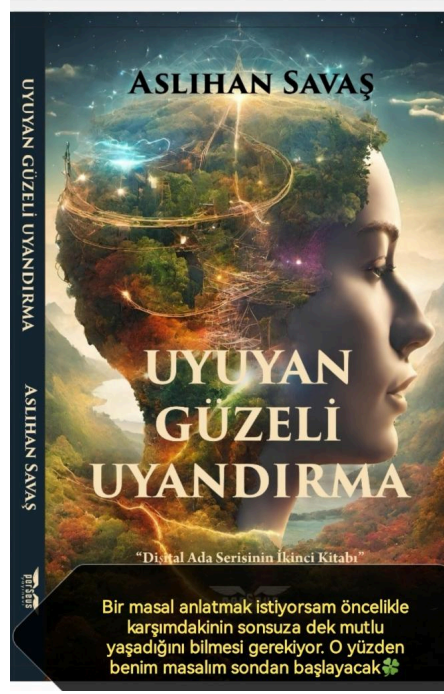

Uyuyan Güzeli Uyandırma

— saklı bahçe · 07 Mart 2024

Bir resimle ne anlatabilirim?

Kendimi anlatabilir miyim mesela? Bunun için resmin neresinde olduğumu bilmem lazım. Sadece çizen miyim çizgilerinde beni, bazen altımı bazen de üstümü çizmesine izin vererek tüm resimden ben temalı bir sonuç çıkar.

Bu kolay. Zor olan resimde sırtmadan kendimi oturabileceğim bir yer bulmak.

Neden kendini anlatmanın bu kadar dolambaçlı yolları olmak zorunda? Sözselsel ya da görsel. Kurallı, devrik, olumlu, olumsuz, renkli, kısa net bazen de satırlar dolusu. Bir de kapatmayı beceremediğim için açmaya da yeltenmediğim parantez içleri var ki asıl gerçekliğim orada yaşıyor.

Önce esas cümleyi bulmam lazım. Önce kendimi anla-

mam lazım anlaşılmaya ihtiyacım olmadan.
Her halükarda ifade edebilmenin gücü hayatın olay örgüsüne sahip çıkabilmekten geçiyor. Bunun için de ihtiyacım olan tek şey zaman. Oysa yaşadıklarına ihanet eden de zaman. Yönetemediğim, yoluna koyamadığım, yakalayamadığım zamanın ilmeğini bir kere kaçırdım ve çocukluğuma dönene dek sökmem gerekti ama bu arada kaç modele girdiğimi unutmuşum.

Aldığın rol modellerde de kimse verdiğin mücadeleyi görmez. Üstündeki duruşuna bakar. Aslında baktığı kendisidir. Kendisine yakıştıramayınca senin üzerinde de eğreti durduğunu düşünür. O yüzden biliyorum ki beni seven aslında kendini seviyor, nefret edense kendindeki duruşunu beğenmiyordur.

Tüm duyularımıza sirayet eden bir savaşın en acı bilançosu nefret. Tahribatı en ağır olanı belki de. Bu duyguyu onlardan silip atmak istedim. Kendilerini sevmeyi, bu adada yeniden doğup sevginin duruşuyla tanışmalarını hayal ettim. Ne kadar güzellik varsa birbirimize ayna olup yansıtmayı. Neydi aynama bakıp da kendilerinde gördükleri eğreti?

Anlatırken kelimelerimde buldukları rahatsızlık kendilerini yargılama biçimleridir. Tıpkı resme bakarken gördükleri çirkinliklerin kendi biçimleri olması gibi. Ve ben bu adayı da çok sevdim. Buradaki her mahsul için gerekli olan toprakta su da ışık da benim içimdeydi. Kendimi ektiğim an beni bana verdi ada.

Şimdi beni yeterince sevmiyorsa sebebi geçmişimden yanımda getirdiklerimle bende gördükleriydi. Çoktan solmuş ve çürümeye yüz tutmuş soğuk ve gri hayatıma bakarak sevgimin çalıntı olduğunu fark etti. Bir başkasının gözünde gördüğü ışığı benim bakış açımda yakaladı. Beni kendi ilhamımdan vurdu ada. Ne istediğini bilen bir adamın gözlerinden kendi samimiyetimi sorguladı.

O yüzden kendimi anlatabilmemin kurallı hiçbir yanı yok. Benden ne duymak istiyorsanız onu anlatayım. Bir masal belki. Çünkü her şeyin güzel olacağına dair cümleler duymaya ihtiyacınız var. Yapmaya çalıştığım buydu. Eğer mutlu sona ulaşamadıysanız ya anlattıklarımı anlayamadınız ya da yanlış bir zamanda uyandınız.